

Høringsinnspill til "Fremtidens oppvekststruktur 2025–2028" – Rana kommune

Vår kommune er den fjerde største i landet i areal, og vi har store verdifulle landbruksområder. Det gir oss en unik mulighet til å bygge et samfunn med plass til alle – både mennesker, natur og matproduksjon.

Det er derfor viktig å være bevisst hvilke valg vi tar. Dersom vi velger å bygge ned skolene, reduserer vi ikke bare tilgangen til lokal og tilgjengelig skolegang, men vi risikerer også å sentralisere bosettingen. Det kan i neste omgang legge press på våre matproduserende arealer – fordi folk tvinges inn mot skolene, og landbruk må vike, ingen generasjoner vil ta over.

Med dette høringsinnspillet ønsker vi å rette et samlet og faglig undrende kritisk blikk på det fremlagte høringsnotatet. Dokumentet bygger på rettskilder, veiledere, sammenlignbare prosesser i andre kommuner og erfaringer fra foreldre, barn og lokalsamfunn. Vi mener forslaget bør stanses og omarbeides fullstendig.

Rana kommune er i ferd med å ta omfattende og irreversible grep i skolestrukturen – og det skjer med et beslutningsgrunnlag som på flere områder ikke tilfredsstiller krav til faglighet, etterrettelighet og lovpålagt prosess. Vi har tidligere levert høringsinnspill, reist konkrete spørsmål til administrasjonen og skrevet en rekke leserinnlegg. Som vi påpekte i våre henvendelser til administrasjonen: Spørsmål om tallgrunnlag og metode ble besvart med henvisning til nettsider og en linje om at saken er tilstrekkelig belyst. Dette er ikke akseptabelt. Derfor føler vi oss forpliktet til å si fra på nytt – i håp om at våre folkevalgte lytter før irreversible vedtak fattes.

Høringsnotatet har alvorlige mangler

Høringsnotat 3 – "Fremtidens oppvekststruktur 2025–2028" – skal være grunnlaget for politiske vedtak med store konsekvenser for barn, familier og nærmiljø. Men dokumentet holder ikke mål. Det mangler:

- En helhetlig vurdering av barnets beste, slik Barnekonvensjonen og norsk lov krever
- En trafikkanalyse med konkrete data og vurderinger, som vi ser i sammenlignbare saker (som Bodø)
- En etterprøvable begrunnelse for hvordan barns medvirkning er vektlagt i prosessen
- En konsekvensutredning av hvordan skolesentralisering påvirker nærmiljø, fritid, beredskap og samfunnsutvikling

Dette er ikke bagateller. Et offentlig høringsnotat skal være forståelig, etterprøvbart og bygget på dokumenterte fakta og vurderinger. Det skal inneholde eksplisitte kildehenvisninger og synliggjøre hvilke data og faglige vurderinger som støtter hvilke konklusjoner. Det skal også presentere alternative løsninger med redegjørelse for valgene som er gjort, hvorfor noe er tilsidesatt eller utelatt og andre forslag fortsatt er med i prosessen.

Et offentlig høringsnotat skal også inkludere grundige konsekvensvurderinger – herunder for barn, lokalsamfunn, økonomi og miljø. Alt dette for at det skal kunne bidra til reell medvirkning og opplyste politiske beslutninger.

Høringsnotat 3 fra Rana kommune oppfyller ikke disse kravene. Det mangler vesentlige vurderinger og dokumentasjon. Når man legger ned nærskoler, må man dokumentere at det skjer til barnets beste. Det har Rana kommune ikke gjort.

Barnets beste og barns rett til å bli hørt – et kritisk blikk på Høringsnotat 3

"Barnekonvensjonen er en del av norsk lov gjennom menneskerettsloven, og har forrang foran annen lovgivning ved motstrid." Artikkel 3 slår fast at *barnets beste skal være et grunnleggende hensyn i alle beslutninger som berører barn*. Artikkel 12 gir barn en *selvstendig rett til å bli hørt i saker som angår dem*. Grunnloven § 104 gjentar dette og ***forplikter offentlige organer til å sikre barns rettigheter i praksis***.

Utdanningsdirektoratets veileder om bruk av barnekonvensjonen i saksbehandling understreker at vurderingen av barnets beste er en prosess – ikke bare en vurdering, men også en vekting og en synliggjøring i beslutningsgrunnlaget. Dette må komme tydelig frem i begrunnelsen for vedtaket.

Ved gjennomgang av *Høringsnotat 3 – Fremtidens oppvekststruktur 2025–2028* finner vi at dokumentet **ikke oppfyller kravene til en fullstendig og etterprøvbar barnerettighetsvurdering**. Blant de mest sentrale manglene er:

- Det finnes ingen vurdering av barnets beste for hvert enkelt alternativ i høringsnotatet.
- Barnets beste er ikke tydelig veid opp mot økonomiske og organisatoriske hensyn.
- Det finnes ingen samlet konklusjon om hva som vurderes å være barnets beste totalt sett.
- Det er uklart hvordan barnas uttalelser har blitt brukt i analysen eller i valg av anbefalte løsninger.
- Ingen spesifikk vurdering er gjort av virkningene for sårbare grupper barn.
- Det er ikke foreslått kompenserende tiltak for å avbøte negative konsekvenser for barn.

Dette strider med barnekonvensjonen artikkel 3 og 12, og med forvaltningslovens krav til forsvarlig saksutredning. Uten en konkret og begrunnet vurdering av barnets beste i hvert alternativ, er det ikke mulig å hevde at hensynet til barnets beste er gjort gjeldende som et grunnleggende hensyn.

Veilederen fra Utdanningsdirektoratet understreker at «barnets beste skal trekkes inn fra starten og gjennomsyre saksbehandlingen – ikke bare når saken er ferdig forberedt». Dette er ikke gjort i Høringsnotat 3.

Barneombudet har presisert at dersom hensynet til barnets beste skal vike for andre hensyn, må dette eksplisitt forklares og begrunnes i saksfremlegget. Dette er ikke gjort.

Tvert imot fremstår hensynet til kommunens økonomi og arealutnyttelse som de førende hensynene, uten systematisk vekting opp mot barns behov og rettigheter.

Vi ber derfor om at Rana kommune:

- Utarbeider en fullstendig og etterrettelig vurdering av barnets beste for hvert alternativ i høringsnotatet.
- Synliggjør hvordan barnas uttalelser er brukt i analysen.
- Fremlegger en helhetlig konklusjon om hva som samlet sett er vurdert som barnets beste.
- Kartlegger og vurderer virkningene for sårbare barn og foreslår tiltak som kan redusere negative konsekvenser.
- Revurderer anbefalingene i lys av at barnets beste skal være et grunnleggende hensyn.

Rettslige forpliktelser knyttet til vurdering og sikring av barnets beste – med utgangspunkt i Generell kommentar nr. 14 til Barnekonvensjonen:

Barnekonvensjonen artikkel 3, nr. 1 slår fast at barnets beste skal være et grunnleggende hensyn i alle handlinger som berører barn. I FNs barnekomité's Generell kommentar nr. 14 (2013) utdypes dette:

"Ordet «handling» omfatter ikke bare beslutninger, men også alle gjerninger, atferd, forslag, tjenester, prosedyrer og andre tiltak." (punkt 17)

Dette innebærer at ethvert forslag – inkludert forslag i et høringsnotat – som berører barn, må underlegges en selvstendig og eksplisitt vurdering av barnets beste. Det holder ikke å gjøre en generell vurdering ett sted i dokumentet. Det må komme tydelig fram for hvert enkelt tiltak, slik Høringsnotat 3 unnlater å gjøre. At dette ikke er gjort i Rana kommunes prosess, utgjør etter vår vurdering både et brudd med barnekonvensjonen og med forvaltningslovens krav til forsvarlig utredning.

Videre fremgår det i kommentarens punkt 87 at:

"Statene må få på plass formelle prosesser med strenge prosedyremessige sikkerhetstiltak (...) spesielt i områder som direkte påvirker barnet eller barna."

I forlengelsen av dette må enhver strukturendring i skolelandskapet følges av en mekanisme for evaluering av resultatene. *Det finnes ingen dokumentasjon på at Rana kommune har evaluert konsekvensene av forrige runde med strukturendringer* (eks. nedleggelse av Alteren skole og sentraliseringen til Rana ungdomsskole) med hensyn til barnets beste. **Uten en slik evaluering er det faglig og juridisk uforsvarlig å videreføre eller gjenta tilsvarende tiltak.**

Dette betyr at Rana kommune etter vår vurdering bryter med:

- Artikkel 3 i barnekonvensjonen og tilhørende kommentarer fra FNs barnekomité.
- Forvaltningslovens utredningsplikt (jf. § 17).
- Kommunelovens krav til forsvarlig og åpen saksbehandling.

Vi ber på denne bakgrunn om at kommunen:

Stanser videre behandling av høringsnotatet inntil alle tiltak er vurdert eksplisitt opp mot barnets beste, og foretar en evaluering av tidligere strukturendringer med barnerettighetsperspektiv før nye tiltak vurderes.

Distriktene taper

Å legge ned nærskoler og sentralisere skoletilbudet vil få store konsekvenser. Mange barn risikerer å få opp mot tre timer reisevei med buss hver dag. Det er uholdbart – både for barnas helse, læringsutbytte og familienes hverdag. Lange skoledager med tidkrevende transport svekker både trivsel og læringsmiljø. Ikke minst fører dette til økt risiko for utenforskap. Barn som bor langt unna skolen, får vanskeligere for å delta i skolemiljøet og i fritidsaktiviteter etter skoletid. Når skoleveien blir så lang og krevende, skapes et skille mellom dem som bor nært og dem som bor langt unna. Dette kan på sikt føre til at enkelte barn faller utenfor både sosialt og faglig.

Hva skjer når skolen forsvinner? Erfaringene er klare:

- Barnefamilier flytter
- Nærmiljø svekkes
- Ungdom må reise lenger – med redusert fritid og økt risiko for mobbing
- Sårbare barn mister oversiktighet og trygghet
- Slitne barn gir dårligere læringsutbytte

Dette vet vi – og det står også i dokumentet Rana kommune selv har bestilt, med barns tilbakemeldinger. Likevel ignoreres det i konklusjonene.

Skolene er mer enn utdanningsinstitusjoner – de er selve hjertet i lokalsamfunnene våre. De bidrar til levende bygder og gir familier grunn til å bli værende eller å flytte til kommunen. En fremtid uten nærskoler betyr færre barnefamilier og en svekket samfunnsstruktur. Vi oppfordrer derfor kommunen til å tenke helhetlig: Hvis vi ønsker å bevare både bosetting og matproduksjon i fremtiden, må vi sikre skolestrukturen. Det handler om mer enn økonomi – det handler om bærekraft, beredskap og verdien av lokalt liv.

Forslaget om å legge ned skolen på Skonseng er ikke bare en beslutning som rammer én bygd. Det vil i praksis være starten på en gradvis nedbygging av hele området, inkludert Storforshei. Når man først fjerner ett lokalsamfunns skoletilbud, svekkes grunnlaget også for det neste. Dette skaper en snøballeffekt hvor også Storforshei blir nedlagt i løpet av få år.

Slike beslutninger skaper usikkerhet, frustrasjon og oppleves som en uthuling av hele distriktskommunen vår.

Læringsmiljø og rekruttering: små skoler gir stor kvalitet

Når det gjelder rekrutteringsproblemene som det ofte henvises til i kommunens vurderinger, er det viktig å se dette i sammenheng med hvordan hele oppvekstsektoren over tid har vært underbudsjettert.

Det bør også stilles spørsmål ved hvilke arbeidsvilkår som faktisk tiltrekker lærere og pedagoger. Ikke alle ønsker å jobbe i store fagmiljø med sprengfulle klasser og høyt arbeidspress. Mange dyktige lærere foretrekker mindre skoler hvor de har nærhet til

elevene, oversikt i hverdagen, og et kollegium hvor alle kjenner hverandre og samarbeider tett. Slike forhold skaper trygghet, trivsel og kvalitet – både for elever og ansatte.

Det er derfor viktig at kommunen ikke ensidig legger til grunn at sentralisering og store enheter er svaret på rekrutteringsutfordringene. Mange ansatte vektlegger verdien av arbeidsmiljøer der det er tett kontakt med kolleger, god oversikt og faglig samarbeid i det daglige. I mindre skoler skjer samarbeidet ofte på tvers av trinn, noe som gir økt fleksibilitet i møte med fravær og uforutsette situasjoner. Slike tverrfaglige fellesskap bidrar ikke bare til bedre ressursutnyttelse, men også til faglig utvikling og trygghet blant de ansatte.

Når færre personer dekker flere funksjoner og kjenner hele elevgruppen, styrkes også kontinuitet og relasjonsbygging – faktorer som både ansatte og elever opplever som svært verdifulle. I lys av dette bør kommunen stille spørsmål ved om store enheter nødvendigvis gir de beste rammevilkårene for faglig kvalitet og stabil bemanning.

Store skoler og klasserom som er fylt opp med elever fra gulv til tak og vegg til vegg - gir mindre rom for praktisk læring, individuelle tilpasninger og faglig fordypning. Hvordan skal vi gi elevene mulighet til å lære på ulike måter – praktisk, utforskende og skapende – hvis vi først samler dem i overfylte klasser i bygg som allerede er presset på kapasitet? Dette er i direkte motsetning til målsettingene i Stortingsmelding 34 – “Fag – Fordypning – Forståelse”, som understreker behovet for en mer praktisk, variert og tilpasset skolehverdag.

Fra høsten 2025 vil lærerutdanningen være særskilt rettet inn mot undervisning på 1.–10.-skoler. Samtidig peker St.meld. nr. 34 på behovet for mer praktisk og variert undervisning, og åpner for nye måter å organisere skolen på for å støtte dette. Denne retningen gjør det særlig aktuelt å videreutvikle og bevare 1–10-skoler, da disse legger til rette for helhetlig pedagogikk, bedre overgang mellom trinn, og økt fleksibilitet i organisering og bruk av ressurser.

Mot dette bakteppet fremstår det som uklokt og lite fremtidsrettet å legge ned Skonseng skole – og samtidig signalisere at Storforshei (en velfungerende 1–10-skole) vil stå for tur i neste fase. Fagmiljøet vil lide hvis man går fra 2-parallell til 1-parallell (halvparten av lærerne blir borte), og elevgrunnlaget vil gradvis forsvinne ettersom elevene fra Skonseng tilfaller byen.

En slik strukturendring harmonerer dårlig med de nasjonale utviklingstrekkene og kan svekke kvaliteten og kontinuiteten i opplæringen for barn og unge i disse områdene. St.meld.nr. 34 peker i retning av at det vil være faglig bærekraftig og ressursmessig rasjonelt å etablere flere 1-10 skoler.

Mangelfull trafikkanalyse og vurderinger

Høringsnotat 3 viser til en trafikkanalyse, men uten konkret dokumentasjon. Sammenlignet med Bodø kommune, som fikk utarbeidet en trafikkanalyse fra Statens vegvesen i forbindelse med skolestruktur, fremstår Rana sin analyse som overfladisk. Asplan Viaks miljøindikatorer bygger på antagelser, ikke faktisk målte forhold. Kommunens analyser er derfor ikke egnet som beslutningsgrunnlag.

Dette er alvorlig med tanke på både faglige standarder og rettssikkerhet. Forskrifter og nasjonale retningslinjer stiller krav til trafiksikkerhet ved skolestrukturendringer. Rana kommunes analyse består i hovedsak av kvalitative betraktninger på overordnet nivå. Den inneholder ikke ÅDT-beregninger (trafikkmengde), ulykkesstatistikk, eller kartlegging av hele skoleveien – kun skoleområdet. Det foreligger ingen vurdering av konsekvenser for barn som går fra trygg gangavstand til lang skolebussreise. Det fremgår også at trygghet på skoleveien i mange tilfeller forutsetter fremtidige tiltak – som verken er finansiert eller vedtatt politisk.

Hvis elever i fra alle dalstrøk skal fraktes til skole i byen er det et poeng i å nevne at samtlige elever i disse områdene har krav på borteboer stipend på videregående. Dermed fremstår trafiksikkerheten som en urealiserbar forutsetning.

Til sammenligning har Bodø kommune i tilsvarende prosess utarbeidet grundige trafikkanalyser som inkluderer trafikkmengde, skoleskyssbehov, luftkvalitet og støy – vurdert konkret og tallfestet for hvert alternativ (!).

Vi må tenke beredskap

I lys av dagens urolige verdenssituasjon, burde kommunen også ta inn over seg betydningen av skoler som del av lokal beredskap. Mange skoler – som Skonseng og Storforshei – har tilfluktsrom. Dokumentet "Status tilfluktsrom" viser at dette i flere tilfeller er det eneste beredskapstilbudet i bygda. Skoler med tilfluktsrom, som Skonseng barneskole, bør bevares som en del av kommunens beredskapsstruktur. Dette er neglisjert i forslaget. Ved å legge ned slike skoler, svekkes kommunens totale kriseberedskap.

Sivilbeskyttelsesloven stiller krav til at kommunene sikrer tilflukts kapasitet. Dette er ikke vurdert i høringsdokumentet. Samtidig er lokal matberedskap og kortreiste løsninger løftet frem som strategiske mål både nasjonalt og regionalt. Skoler med nærhet til lokal matproduksjon, og som fungerer som distribusjons- og samlingspunkter i krisesituasjoner, må derfor sees som en del av samfunnets totale robusthet. Å svekke slike noder er dårlig beredskapspolitikk.

Hva med innsparingene?

Den foreslåtte besparelsen er på ca. 30 millioner over fire år – under 8 millioner per år. Dette er i realiteten en svært liten innsparing i et kommunebudsjett på rundt 3 milliarder. Samtidig taper vi nærskoler, nærmiljø og tillit til prosessen. Dette er ikke bærekraftig politikk – verken økonomisk, sosialt eller samfunnsmessig.

“Det vises ofte til økonomiske hensyn som hovedargument for strukturforslaget. Men som vist i LUFs-artikkelen ‘Kan skulesentralisering redde kommuneøkonomien?’ og analysene til rådgiver Gunnar Skjølberg, finnes det ikke dokumentasjon på at skulesentralisering faktisk gir innsparing. Tvert imot: kostnader flyttes til fylkeskommunen, foreldre og samfunnet. Samtidig skjules reell kvalitetsforringelse bak udokumenterte budsjettsummer.

Å fatte beslutninger på et slikt grunnlag strider mot både forvaltningsloven og prinsippet om god forvaltningsskikk.”

Eksempel til etterfølgelse: Bærum kommune snur – Gullhaug skole beholdes

Den 7. mai 2025 kunngjorde Bærum kommune at Gullhaug skole likevel ikke skal legges ned. Ifølge Budstikka ble beslutningen begrunnet med ny informasjon, stort lokalt engasjement og en mer helhetlig vurdering av konsekvenser for barn og nærmiljø.

Dette viser at det er fullt mulig for kommuner å revurdere forslag til strukturelle endringer når konsekvensene ikke er tilstrekkelig utredet, og når hensynet til barnets beste og lokalsamfunnets bærekraft kommer tydelig fram. Ved å lytte til innbyggere, ta inn nye analyser og sette barnets beste i sentrum, har Bærum kommune valgt en løsning som både styrker lokaldemokratiet og barnas rettigheter.

Rana kommune bør lære av dette eksempelet og vurdere om beslutningsgrunnlaget for Høringsnotat 3 er robust nok – eller om det også her er behov for å snu før irreversible feil begås.

Manglende samsvar mellom kommuneplan, høringsnotat og lovpålagte krav til skolenedleggelser

En kommuneplan skal gi tydelige føringer for utvikling av kommunen, inkludert mål og strategier for oppvekststruktur og distriktpolitikk. Ifølge LUFFS (Landslaget for nærmiljøskolen) er dette første trinnet i den lovpålagte prosessen før endring i skolestruktur: Kommunen må forankre slike endringer i kommuneplanens samfunnsdel og i en egen kommunedelplan for skole, før man går videre med høringer, forskrifter og vedtak.

1. Hva sier kommuneplanen?

Rana kommunes egen kommuneplan for 2024–2036 sier at man skal satse på levende lokalsamfunn i HELE kommunen. Den viser til befolkningsnedgang og aldring, og behov for robuste nærmiljø med offentlige tjenester. Men ord som "skolestruktur" eller "skolenedlegging" finnes ikke. Likevel er det nettopp det kommunen nå foreslår: en sentralisering som svekker distriktene og går på tvers av planens mål.

Det finnes ikke vedtak i kommuneplanen om å legge ned skoler på Skonseng, Storforshei eller Ytteren. Dette er ikke forankret i langsiktige utviklingsstrategier. Det er en ad hoc-reaksjon på økonomiske bekymringer – uten samfunnsperspektiv.

Samfunnsdelen av kommuneplanen for Rana 2024–2036 legger vekt på bærekraftig utvikling, god ressursbruk og desentralisert tjenesteyting. Det står at tjenestene skal «utvikles i takt med økonomiske og demografiske endringer» og at kommunen skal «ivareta sosial infrastruktur». Likevel nevner planen ikke eksplisitt at skoler i distriktene skal legges ned.

Det er heller ingen strategi for sentralisering av skoletilbudet – noe som ville vært nødvendig dersom dagens høringsnotat skulle bygge på denne planen.

Planen uttrykker et ønske om «å møte kommunens viktigste utfordringer som samfunn og organisasjon», men det fremgår ikke at skolenedleggelse er blant de tiltakene som er planlagt.

I tråd med LUFs' retningslinjer må det foreligge en eksplisitt og demokratisk forankret intensjon i kommuneplanen før det er forsvarlig å gjennomføre slike endringer.

2. Hva sier LUFs?

LUFs viser til at endringer i skolestruktur må følge et strengt regelverk:

- Det må utarbeides en kommunal forskrift etter Opplæringsloven § 2-6 (tidl. § 8-1) om endring av skolekretsgrenser.
- Det skal foretas en fullstendig konsekvensutredning med pedagogiske, økonomiske og samfunnsmessige analyser.
- Høringsrunden må vare minst seks uker (anbefalt åtte).
- Saksbehandlingen skal være åpen, etterrettelig og politisk uavhengig – uten at budsjettvedtak binder politiske vurderinger på forhånd.

LUFs understreker at det er ulovlig å legge ned skoler som del av et budsjettvedtak uten at det er foretatt en selvstendig saksbehandling etter disse retningslinjene.

3. Hva sier Høringsnotat 3?

Høringsnotat 3 inneholder *ingen referanser til kommuneplanens føringer for skolestruktur eller distriktpolitikk*. Det fremstår som et økonomisk og kapasitetsdrevet dokument som vurderer nedleggelse av konkrete skoler (f.eks. Skonseng og ungdomstrinnet på Storforshei) uten å plassere disse tiltakene inn i en overordnet, langsiktig plan for kommunen.

Det er heller ikke utarbeidet forskrift for kretsgrenser, og det finnes ingen kommunedelplan for skole som grunnlag. Kommunestyret har heller ikke tidligere vedtatt at skoler skal legges ned – det vises kun til bestillinger i budsjettvedtak og til økonomiske målsettinger.

Det finnes ingen overordnet plan for skolestruktur. Ingen konsekvensvurdering av en eventuell privatskoleetablering på Skonseng. Forslaget fremstår som kortsiktig og reaktivt, ikke langsiktig og kunnskapsbasert.

4. Konklusjon

Nedleggelsesforslagene i Høringsnotat 3 fremstår som forhastede – både politisk og administrativt. De mangler:

- Forankring i kommuneplanens langsiktige mål
- Forsvarlig konsekvensutredning i tråd med opplæringsloven og LUFs' retningslinjer
- En åpen og demokratisk prosess

Dette strider mot både opplæringsloven, forvaltningsloven og prinsippene for god forvaltningsskikk – og bidrar til å svekke tilliten til kommunen som forvaltningsorgan.

Vi ber derfor om at Rana kommune:

- Stanser videre behandling av skolestrukturendringer inntil lovpålagte krav er oppfylt
- Utarbeider en kommunedelplan for skole med bred medvirkning
- Viser hvordan de foreslåtte endringene samsvarer med kommuneplanens mål om levende lokalsamfunn og sosial infrastruktur i hele kommunen
- Følger LUFs anbefalte prosess og Utdanningsdirektoratets veiledere for behandling av struktursaker

Et forslag som splitter

Dette forslaget splitter kommunen i sentrum og distrikt, og det svekker innbyggernes tillit. Når barn føler seg overkjørt, og foreldre må bruke kvelder og helger for å sikre forsvarlig saksbehandling – da har noe gått galt.

På bakgrunn av dette anbefaler vi at Rana kommune stanser vedtaksprosessen slik den nå foreligger, og i stedet sørger for at kravene til lovlighet, faglighet og barnets beste blir ivarettatt.

Skolene på Storforshei og Skonseng er langt mer enn bare undervisningsarenaer – de er hjørnesteiner i levende lokalsamfunn. Sammen med idrettslag, lag og foreninger, barnehager og øvrige arbeidsplasser, bidrar skolene til å opprettholde et aktivt og attraktivt nærmiljø for både barn, familier og næringsliv.

I vårt område har vi viktige industriarbeidsplasser, som Rana Gruber, HJH, ACR og mange små og mellomstore bedrifter og landbruk som er avhengige av at folk bosetter seg og blir værende i dalene.

Å legge ned skoler i denne delen av Rana vil ikke bare svekke det pedagogiske tilbudet – det vil også undergrave selve bærekraften i lokalsamfunnene. Når skolen forsvinner, forsvinner ofte også rekrutteringsgrunnlaget for både frivilligheten og arbeidslivet. Dette står i sterk motsetning til kommunens egne mål i kommuneplanen, hvor levende bygder og desentralisert bosetting løftes frem som en ønsket og nødvendig utvikling for hele Rana.

Vi oppfordrer derfor kommunen til å tenke helhetlig, langsiktig og med respekt for både barnas beste og de samfunnsmessige konsekvensene – og til å sikre videre drift og utvikling av både Storforshei og Skonseng skole.

FAU Storforshei, 15.05.2025.